

Güvercin cinayetleri / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy

написано kitapcy | 23 января, 2025

Güvercin cinayetleri / dedektif hikaye POLİSİYE HİKAYE:
GÜVERCİN CİNAYETLERİ

“Burası,” dedi Amirim

Gecekondunun önüne Adli Tıp aracı, Olay Yeri İnceleme Şubesi’nin minibüsü ve birkaç sivil araç park etmişti. Biz de kendimize yer bulduk.

Çifte cinayet işlenmesine karşın, diğer olay yerlerinde

görmeye alışık olduğumuz meraklı kalabalıktan eser yoktu. Çetelerin cirit attığı bu tür mahallelerde tanıklık yapmak insanın başının büyük derde girmesi demekti.

Kireçle yalapşap boyanmış yıkık dökük gecekondu kapısında bekleyen genç polis memuru bahçe kapısından girdiğimizi görünce elindeki sigarayı atıp üzerine bastı. "İçerdeler Amirim."

"Aferin!" dedi Amirim, "aferin! Olay yerini kirlet, biz de zanlı bıraktı zannedip bir de senin DNA'nın peşine düşelim."

Yediği fırçayla taze tıraşlı yanakları al al olan memur, ayağının altındaki izmariti alarak cebine koydu.

Gecekondu açık duran kapısından adımımızı atar atmaz yerde yüzükoyun yatan cesetle karşılaştık. Sırtında üç kurşun deliği vardı. Cesedin yanına çömelen Amirim, "Yirmisinde bile yok," dedi, "çocukmuş daha."

"İçerde bir de on beşinde olan var," dedi Olay Yeri İnceleme'den Oktay Komiser. "Bu Arif, on sekiz yaşında, küçük olan da Sinan."

"Ana babaları burada mı?"

"Baba cezaevinde. Dört yıl önce cinayetten girmiş. Anaları da geçen sene altı yaşındaki kızını alıp başka bir adamla gitmiş."

Sinan, iki odalı gecekondu salon olarak kullanılan odasında, kilimin üzerinde yatıyordu. Başından tek kurşunla vurulmuştu.

"Karşı koymaya fırsatı olmamış," diye mırıldandı Amirim.

"Arif kaçmaya çalışmış olabilir," dedim. "Kapıya ulaşmış ama dışarı çıkmayı başaramamış gibi."

"Belki de eve yeni girmişti," dedi Amirim.

"Sırtından vurulmuş," diye itiraz ettim.

"Belki kapıyı kilitlemek için arkasını dönmüştü," şeklinde bir kontra çıkardı Amirim.

Salonda duran televizyona gözüm ilişti. Aynı marka ve modeli geçen hafta mağazada görmüştüm. Üzerinde yirmi bin liralık fiyat etiketi vardı. Televizyon sehpasının altında da son model bir oyun konsolu duruyordu.

"Evet," dedi Oktay Komiser, "cep telefonları da en pahalısından."

"Ne iş yapıyormuş bu çocuklar?" diye sordu Amirim.

"Oto yıkamada çalışıyorlarmış."

"Yan gelirleri varmış anlaşılan."

Adli Tabip incelemesini bitirdikten sonra cinayet saati olarak 22.00-24.00 aralığını verdi. Çocuklarda savunma yarası yoktu. Arif'in başında yara olmamasına karşın alnında birkaç damla kan vardı. "Sırtındaki yaradan bulaşmış olması pek mümkün değilmiş gibi geldi bana," dedi Amirim. "Ezbere bir şey söyleyemem," diye cevap verdi Adli Tabip çantasını kapatırken. Cesetler götürüldükten sonra Oktay Komiser Amirimin koluna girdi. "Gelin, size göstereceğim bir şey daha var.» Gecekonduğun arka bahçesine gittiğimizde, duvar dibinde, yanmış, kül olmuş bir yığınla karşılaştık.

"Bu da ne?»

"Düne kadar güvercin kafesiymiş," diye cevap verdi Oktay Komiser. "Dün gece yanmış, içindeki yüze yakın güvercinle. Benzin döküp tutuşturmuşlar."

Zirve Oto Yıkama'nın etrafı, üzerlerinde dikenli teller bulunan üç metrelik duvarlarla çevriliydi.

"Böyle kale gibi oto yıkamacı da ilk defa görüyorum," dedi Amirim.

Biz içeri girerken beyaz bir doblo da çıkmak üzereydi. Arka camında hemen her dablunun olmazsa olmazı olan Osmanlı tuğrası var mı diye gayri ihtiyari başımı çevirdim. Tabii ki vardı. Camın arkasında ise içlerinde güvercin olan sekiz-on tane tel kafes gözüme çarptı.

İki araç vardı yıkanan. Yıkamacı gençler işlerini bırakıp aracımızdan inişimizi izlediler. Sol tarafta, duvar dibinde duran konteynırdan iri kıyım, bol steroid marifetiyle şişirilmiş kaslarıyla gurur duyduğu belli olan, yirmi beş-otuz yaşlarında, saçları kazınmış, burnu bandajlı biri çıktı. Gençlere, "siz işinize bakın" anlamına gelecek bir baş işareti yaptıktan sonra, "Araç mı yıkanacaktı?" diye sordu.

"Buranın sahibi sen misin?" şeklinde, sorusuna soruyla karşılık verdi Amirim.

"Sorumlusu diyelim," diye cevap verdi iri kıyım.

"Arif'le Sinan burada çalışıyorlarmış," dedi Amirim.

"Öyleydi," dedi iri kıyım, "üç gün öncesine kadar. Siz polis misiniz?"

"Cinayet Büro," dedi Amirim. Bu cinslerin polis kokusunu beş

yüz metre öteden alabildiklerini bildiğimizden, kimliklerimizi göstermeye gerek görmedik.

Konteynırın kapısı tekrar açıldı. Gri eşofman altının üzerinde kolsuz atlet olan, orta boylu, kirli sakallı, rakı göbekli, otuz-otuz beş yaşlarında bir adam görüldü.

“Ne var Hulki? Mesele nedir?”

“Arkadaşlar cinayettenmiş Haydar Abi. Kardeşleri soruyorlar.”

“Buyurun beyler,” diyerek konteynırı işaret etti Haydar Abi, “büromda konuşalım.”

Önünde iki misafir koltuğu olan, mekâna göre büyükçe sayılabilecek bir çalışma masası, birkaç raf, bir takım dolaplar ve dip tarafında da küçük bir mutfak bölümü olan konteynır büroya girdik hep birlikte. Masanın ardındaki koltuğa yerleşen Haydar, “Sabah haberimiz oldu bizim de,” dedi, “üzüldük tabii. Yazık olmuş çocuklara.”

“Sizinle çalışıyorlarmış,” dedi Amirim.

“Birkaç gün önce yol vermek zorunda kaldım maalesef.”

“Ne kadar çalıştılar burada?”

Haydar gözlerini kıstı, başını havaya kaldırdı.

“Bir buçuk, iki yıl kadar çalıştılar sanırım. Evet, evet... Olmuştur o kadar.”

“Neden çıkarttınız işten?”

“Özünde iyi çocuklardı ama son zamanlarda değişmişlerdi biraz. Birkaç müşteriden şikayet geldi, ters davranmışlar, küfürlü konuşmuşlar. Ee, burası da bizim ekmek tekнемiz değil mi?”

“Buradan kazandıkları haricinde başka bir gelir kaynakları var mıydı bu çocukların?»

“Yok be Amirim, nereden olsun? Baba kodeste, anaları da kaçınca ben sahip çıktım sabilere, kurda kuşa yem olmasınlar, harcanmasınlar orda burda diye.”

“Evlerinde pahalı elektronik eşyalar vardı.”

Haydar şaşırmış gibiydi ya da çok iyi şaşırmış gibi yapabiliyordu.

“Öyle mi? Bilemiyorum... Gerçi güvercin yetiştirip satarlardı pazarda ama bu iş bu kadar bol para getirse bizim burada çalıştıracak eleman bulamayız. Hepsi meraklı kuş yetirmeye.”

“Çocukların arka bahçesindeki kafesler de yakılmış,

güvercinlere birlikte.”

Haydar sakalını sıvazladı. “Bazen birbirlerinin güvercinlerini çalar bunlar, kuş çekme mi ne diyorlar, öyle bir şey yaşanmış olabilir diyeceğim ama şimdiye kadar bu yüzden kimse kimseyi öldürmedi, sövüşürler, dövüşürler, kapanır mesele.”

Kafasının yan ve arka tarafındaki saçları kazıtmış, tepesinde bıraktığı bir tutamı da jöleleyip dikmiş, düşük belli kot pantolonundan çıkma Calvin Klein donu görünen bir eleman çay getirdi.

“Sen de güvercin besliyor musun yakışıklı?” diye sordu Amirim. “Beslemez miyim Amirim,” diye sırıttı Yakışıklı, “bu mahallede kuş beslemeyene kız vermezler.”

Yakışıklı ve Haydar Abisi bu espriye anıra anıra güldüler.

“Kaçtan gidiyor kuşların tanesi?” diye sordum.

“Cinsine göre değişir,” diye cevap verdi Yakışıklı, “yüz liradan başlar, dört-beş bine kadar gider.”

“Sen tanır mıydın bu Arif’le Sinan’ı?” diye sordu Amirim.

“Tanımaz mıyım Amirim, beraber çalıştık kaç yıl.”

“Düşmanları var mıydı? Takıştıkları birileri?”

“Sinan iyi çocuktu da, Arif önüne gelenle takıştırdı, vukuatı boldu.”

“Son zamanlarda var mıydı bir vukuatı?”

“Olmaz mı Amirim. Geçen hafta aşağı mahalleden bi bebenin çok cins iki kuşunu çekmiş bu. Bebe olaya uyanmış tabii... Girdiler mi bunlar birbirine!..”

“Bu bebenin bir adı var mı?”

“Ramazan... Soyadını bilmiyorum ama.”

“Nerde buluruz bu Ramazan’ı?”

“Ana caddede, parkın yanındaki kahveye takılır.”

Ayrılırken, kapının yanındaki raflarda duran araç kokuları gözüme ilişti. “Bir tane alıyorum bunlardan,” dedim.

“Onlar bayat Amirim,” diye atladı Haydar, “tarihleri geçti, kokuları filan kalmamıştır. Size yenilerinden verelim.”

Yakışıklıya işaret etti, “Ne duruyorsun oğlum, amirlerime son partide gelen mallardan getirsene.”

Ramazan'ı parkın yanındaki kahvede bulduk. Rakiplerinden birinin çifte gittiğini bilmediğinden, bitebilmek için adamın tuttuğu sarı dörtlüleri beklemekle meşguldü.

Bir hafta önce Arif'le güvercin çekme meselesi yüzünden kavga ettiklerini doğruladı. Kuşlarını geri almış, mesele tatlıya bağlanmıştı. Arif'i de o günden sonra bir daha görmemişti zaten. Dün gece de kapanana kadar kahvedeydi. Okey oynamış, maç seyretmiş, sonra yine okey oynamıştı. Bir kahve dolusu tanığı vardı. Meyhanecinin tanığı mezeciydi yani.

Ramazan'ın sicili temiz çıktı. Hayatını o mahallede geçirmiş birisi için alışılmadık bir durumdu. Ya gerçekten bütün dünyası okey ve kuşlardı ya da henüz yakayı ele vermemişti. Neyse ki Hulki bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Darp, ruhsatsız silah taşıma, meskun mahalde ateşli silah kullanma, adam yaralama gibi suçlardan sabıkası vardı.

Haydar'ın ruhsatsız silah taşıma dışında bir kaydının çıkmaması ise şaşırtıcıydı. Araştırmayı biraz daha derinleştirince uzun yıllar Avrupa'da yaşamış olduğunu öğrendik. Hollanda polisi dört yıl önce bunun abisini otuz kilo eroinle enselemiş, herifi kodese, Haydar'ı da Türkiye'ye kalkan ilk uçağa koymuştu.

Haydar hakkında daha ayrıntılı bilgi alabilmek için Narkotik Şube'ye uğradık.

"Tanımaz mıyım? On numara beş yıldız bir şerefsizdir," dedi Mahmut Başkomiser. "Uyuşturucu satıyor pezevenk! Fakat malı nasıl getirdiğini ve müşteriye nasıl ulaştırdığını bir türlü bulamıyoruz. İki kere bastık mekânını, bir şey bulamadık. Elimize geçen tek şey savcıyı kızdırmak oldu. 'Bir daha elinizde doğru dürüst bir şey olmadan arama izni için gelmeyin!' diye bağırıp çağırdı. Araç yıkama işi hikaye, pis işleri için paravan olarak kullanıyor mekânı. Birkaç kere sivil memur gönderdim, yine sonuç çıkmadı. 'Aman abi, bizde öyle yamuk iş olmaz,' deyip arabalarını yıkamış ve sepetlemişler çocukları. Ya tanımadıklarına satış yapmıyorlar ya da iyi işleyen bir parola sistemleri var. Giren çıkan

araçları izledik, durdurup köpeklerle aradık; sıfıra sıfır elde var sıfır.”

“Torbacılarından filan ele geçirdiğiniz olmadı mı?»

“Torbacı kullanmıyor ki, torbacıdan geçtim, herif de öyle bir özgüven var ki, etrafa erkete koymaya bile gerek görmüyor.”

Sesini alçaltan Amirim, “İçerden bilgi sızdıran, operasyon zamanını bildiren birileri olmasın?” diye sordu.

“Eninde sonunda çıkar nasıl olsa ortaya,” dedi Mahmut Başkomiser, “ben de zevkle götünden kan alırım.”

“Mahkeme kararına filan gerek yok,” dedi Emlâkçı Salih, “her türlü yardımı yapmaya hazırım, yeter ki mahalleyi bu pislikten temizleyin!”

Zirve Oto Yıkama’nın karşısındaki TOKİ bloklarında, mekanı tepeden gören boş bir dairenin anahtarlarını verdi bize Salih. “On altı katlı blok,” dedi, “her katta dört daire var, çeyreği bile dolu değil. İnsanlar bu çakalların yüzünden bu civarda ev tutmaktan korkuyorlar.”

Sitenin giriş kapısı diğer sokağa bakmasına karşın yine de içeri girmek için karanlığın çökmesini bekledik. Yanımızda açılır kapanır iki sandalye, su ısıtıcısı, bol miktarda sallama çay, kahve, bisküvi ile iki de battaniye getirmiştik. Geniş salon penceresinin önüne konuşlandık. Gece görüş dürbünlerimizle mekanın içini rahatça görebiliyorduk. Yıkamaya gelen araçların plaka numaralarını kaydetmeye başladık. İki saat geçmeden otuza yakın araç gelmişti. Fakat ortada şüphe çekici herhangi bir durum yoktu. Araçlar yıkanırken sahipleri bir köşede duruyor, kendilerine ikram edilen çayı, kahveyi içiyorlar, sonra da paralarını ödeyip ayrılıyorlardı. Kimseden bir şey aldıklarını görememiştik. Konteynıra da değil girmek, yaklaşan dahi olmamıştı.

“Gecenin köründe rüyalarında mı görüyor bu adamlar arabalarını yıkatmayı?” diye homurdandı Amirim. “Şimdi de sabah biz girerken çıkan beyaz doblo geldi.”

Elemanlar, aracın arkasındaki boş kafesleri indirdiler.

“Bu kafesler de neyin nesi?” dedi Amirim.

“Sabah en az yüz tane güvercin vardı o kafeslerde,” dedim.

Gece yarısına doğru kapıları kapatıp ışıkları söndürdüler. Yıkamacı gençlerin çıkmasından sonra Haydar ve Hulki on beş dakika kadar konteynırda vakit geçirdiler. Haydar’ın arabasına binip mekandan ayrılmasından sonra Hulki arka tarafa geçip bir süre gözden kayboldu. Az sonra iki pitbull cinsi köpeklerle birlikte ortaya çıktı. Hayvanlarla birkaç dakika oynadıktan dobloya binip mekandan ayrıldı.

“Bu köpekler deterjan ve sabunları mı koruyorlar geceleri burada?” dedi Amirim.

Sabah büroda akşam oto yıkamaya gelen araçların plaka numaralarını araştırdım. Aranan ya da çalıntı araç yoktu içlerinde. Araç sahiplerinin birkaçının ise uyuşturucu kullanmaktan sabıkası vardı.

Balistik raporundan ise işe yarar bir şey çıkmadı. Çocukları öldüren silah daha önce başka bir olayda kullanılmamıştı.

Öğleye doğru TOKİ bloklarındaki dairemize gittiğimde Amirimin yanındaki bloknotun yine plaka numaralarıyla dolmuş olduğunu gördüm.

“Aracın biri giriyor, biri çıkıyor,” dedi, “ben böyle iş yapan yıkamacı görmedim bugüne kadar.”

“Dün gelen araçlar içinde sahibi bu semtte oturan yok,” dedim, “millet şehrin diğer ucundan buraya aracını yıkatmaya geliyor.”

“Her şey dün geceki gibi,” dedi Amirim, “uyuşturucu satışına dair en ufak bir iz yok. Arabası yıkanan parasını veriyor gidiyor. Kimsenin herhangi bir şey aldığını görmedim.”

Nöbeti devraldığım da benim gördüklerimiz de farklı değildi. Bir ara Haydar konteynırdan çıkarak araba yıkanan bölümlerin arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra yüz-yüz elli kadar güvercin gökyüzüne kanat çırpı. Kahve yapmakta olan Amirim, kanat sesleri üzerine yanıma geldi.

“Haydar,” dedim, “kuşlarıyla oynuyor.”

Telefonu çalan Amirim, "Evet, çok güzel bir haber bu, teşekkürler hocam," dedikten sonra kapattı. "Arif'in alnında bulunan kan lekesi kendisine de kardeşine de ait değilmiş. Çocuk katiline karşı koymuş anlaşılan."

"Alnında mı?" diye sordum oto yıkamayı işaret ederek, "katiline kafa atmış olabilir."

"Burnunu bile kırmış olabilir," dedi Amirim. "Sen dikize devam et, ben büroya gidiyorum. Bulunan kana DNA analizi yapılması ve yıkamadaki elemanlardan örnek alabilmemiz için izin çıkartacağım."

Haydar'ın kuşlarıyla oynamasını, gelen giden araçları izleyip çay kahve içerek akşamı ettim. Saat 23 sıralarında da Haydar ve Hulki'ye birlikte dükkanı kapattım.

Sabah yanımızda Adli Tıp Kurumu'ndan bir memurla oto yıkamacıya damladık.

"Anlamadım valla Amirim," dedi Haydar, "ne ilgisi varmış benim elemanların çocukların ölümüyle?"

"Katilin olay yerinde bıraktığı kanıtlarla karşılaştıracaksınız," dedi Amirim, "senin elemanların cinayetle ilgisi yoksa endişelenmene de gerek yok o zaman."

Alınan örnekler laboratuara giderken biz de karşı dairedeki yerimizi aldık. Bizim ayrılmamızdan sonra yıkamacıda her şey normale dönmüş görünüyordu. Hulki'nin paniğe kapılıp da kaçmaya çalışması ihtimaline karşılık sokak bitiminde arabalı bir ekip bekliyordu.

"Haydar'la Hulki ortalarda görünmüyorlar," dedim.

"Konteynırda kafa kafaya vermiş ne yapacaklarını planlıyorlardır şimdi."

"DNA örneği almaya geldiğimizi söyleyince Hulki hiç renk vermedi."

"Küçük yaşlardan beri içeri girip çıktığı için şerbetlidir artık bu gibi durumlara," dedi Amirim.

Plaka kaydederek, gelen gideni izleyerek akşamı ettik. Hava kararmaya başlamıştı.

“Bir gariplik var,” dedi Amirim, “kapıları kapatıyorlar.”

“Bu saatte mi?”

“Elemanlardan çıkan da olmadı, herkes içeride.”

0 sırada ortalığı yine kanat sesleri kapladı.

“Yine saldılar güvercinleri,” dedi Amirim. “Ne halt ediyor bunlar? Kuşlarla oynamak için mi kapadılar dükkanı?”

Kuşlar akşamın karanlığına dalıp gözden kaybolunca Haydar’la Hulki konteynıra girdiler. Elemanlar da kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Birkaç saat sonra hava artık iyice kararmıştı. Bu süre zarfında mekana giren çıkan olmamıştı. Derken güvercinler yuvalarına dönmeye başladılar. Elemanlardan birkaçı arka tarafa, kafeslerin olduğu bölüme koşuşturdu, biri de konteynırın kapısını açıp içeriye bir şeyler söyledi.

“Hareket başladı,” dedi Amirim, “bir şeyler dönüyor.”

Haydar’la Hulki de konteynırdan çıkıp kafeslere doğru gözden kayboldular.

Yıkama bölümlerinin arkasında kaldığı için kafeslerin orada neler olup bittiğini göremiyorduk.

“Ne oldu yani şimdi?” dedim, “saldıkları kuşlar döndü diye mi seviniyorlar?”

“Hayır,” dedi Amirim, “sevindikleri o değil.”

Kaçırdığım şeyin ne olduğunu anlayamamıştım.

“Gelen güvercinler,” diye devam etti Amirim, “yalnızca birkaç saat önce saldıkları değil. En az iki kat daha fazlası geldi.”

Gözümü dürbünden ayırıp Amirime döndüm. “Yani?”

“Dün dobloyla götürdükleri de geri döndü. Şerefsizler kuşları uyuşturucu kuryesi olarak kullanıyorlar.”

Oto yıkamada gece yarısına kadar hummalı bir faaliyet yaşandı. Elemanlar birkaç saat boyunca konteynırda kaldılar. Çalışanların birer ikişer mekandan ayrılmasından bir süre sonra Haydar da arabasına atlayıp gitti. Birkaç dakika sonra ise Hulki, köpekleri serbest bıraktıktan sonra, arkasına kuş kafesleri yerleştirilmiş dobloyla mekanı terk etti.

Amirim nöbetteki arabalı ekipten aracı izlemelerini istedi.

Ertesi sabah büroda, “Arif’in yüzündeki kan Hulki’ye ait çıktı,” dedi Amirim.

“Alalım mı?” diye sordum.

“Daha değil,” dedi, “dün gece Elmadağ’da bir çiftliğe gitmiş. DNA sonucuyla yakayı ele vereceğini anlayınca tüydü aklı sıra. Çiftlik gözlem altında, bir yere kaçamaz.”

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Röntgenciliğe devam. Büyük ihtimalle uyuşturucuyu Elmadağ’daki çiftlikte üretiyorlar. Nakliyatı da hava yoluyla gerçekleştiriyorlar. Birkaç gün daha izleyip bu işin periyodunu öğrenirsek biz Hulki’yi alırız, Mahmut’a da Haydar’ı veririz.”

Bir haftamızı verdik ama değdi. Çiftlikten oto yıkamacıya gün aşırı nakliyat yapılıyordu. Kuşların yola çıktığı haber alınınca, yıkamacıdaki kuşlar da salınıyor, gelen kuşların dikkat çekmesi engelleniyordu.

Uyuşturucunun müşterilere nasıl satıldığını da saptadık. Önceleri araba yıkatma numarasıyla mal almaya gelen kişilerin elemanlarla para ödeme dışında herhangi bir temasta bulunmamaları, konteynıra adım atmamaları aklımızı karıştırmıştı. Sonradan, yalnızca dış yıkama yapılsa bile, her arabanın dikiz aynasına araç kokusu taktıklarını fark ettik. Konteynırda görüştükten sonra benim rafta duran kutudan bir tane araç kokusu almam üzerine Haydar’ın hemen müdahale etmesi ve başka bir tane vermek istemesini de hatırlayınca taşlar yerine oturdu. Uyuşturucuları bu eşantyonların içine yerleştikleri için dedektör köpekler de baskın parfüm kokusu nedeniyle uyuşturucuyu fark edemiyorlardı.

Cinayet Büro ve Narkotiğin düzenlediği ortak operasyonla oto yıkamacı ve Elmadağ’daki çiftliğe eş zamanlı baskın düzenlendi. Çiftlikte biri Haydar’ın amcası olmak üzere altı çalışan ve Hulki’yle birlikte bitkiselinden sentetiğine kilolarca uyuşturucu, dört tabanca, iki de pompalı tüfek ele geçirildi.

“Blöf yapıyorsunuz, yemem ben bu numaraları,” dedi Hulki. “Cinayetleri bana yıkamayacaksınız.”

“Arif sana kafa attığında burnundan fışkıran kan çocuğun yüzünde bulundu,” dedi Amirim. Önündeki dosyadan DNA sonucunu gösteren sayfayı çıkarıp Hulki’nin önüne sürdü.

Kağıda göz atan Hulki’nin yüzü karardı.

“Yere damlayan kanları temizlemiş olabilirsin,” diye devam etti Amirim, “ama Arif yüz üstü düştüğü için yüzüne bulaşanları görememişsin belli ki.”

Yarım saatlik sorgudan sonra başka çaresinin kalmadığını anlayan Hulki işbirliği yapmayı kabullenmek zorunda kaldı.

“Severdim aslında kerataları,” dedi, “ama bizim işte patrondan çalmak olmaz, hele enayi yerine koymak hiç olmaz.”

“On günümüzü verdik sizi enseleyebilmek için,” dedi Amirim, “birkaç saatimizi daha verebiliriz. Anlat bakalım.”

“Bir süre önce çiftlikten salınan güvercinler eksik dönmeye başladı. Önceleri bir-iki taneydi. Sonra sayı artmaya başladı, sekize ona yükseldi. Çiftlikten eksik gönderilmelerinin mümkünü yok. İşin başında Haydar abinin amcası var. Buralarda güvercin meraklısı çok, hemen her gencin evinin bahçesinde kümes var. Bunlardan biri mi çekiyor bizimkileri diye etrafı kolaçan ettik, bir şey çıkmadı.

Birileri resmen malımızı çalıyor ama nasıl, bir türlü bulamıyoruz. Bu arada Arif’in façası değişmeye, oğlan marka pantolonlar, ayakkabılar giymeye başladı. Cep telefonunu filan da yenileyince bu, iyice kıllandık tabii. Çektim bir köşeye bunu, değirmenin suyunun nereden geldiğini sordum. ‘Geçen gece balkon kapısı açık bir evi patlattım, birkaç bilezik götürdüm abi,’ dedi, ‘onların parası.’

Haydar abiye anlattım durumu. ‘Yalan söylüyor piç,’ dedi, ‘güvercinleri çiftliğe bu veletle göndermeye başladığımızdan beri malımız çalınmaya başladı. Gözünü üzerinden ayırma!’

Ertesi gün arabaya kuşları koyduk, yola çıktı bu. Ben de çaktırmadan takipteyim. Evinin önünde durdu, kafeslerden birini alıp arka bahçesindeki kümese gitti. Bizim kuşları çıkarıp kendi kuşlarını koydu kafese.”

Amirim gülmeye başladı: “Vay uyanık vay! iftlikten mallar kuşlara bağlanıp da salıverildiklerinde kendi kuşları yuvalarına dönüyorlardı tabii.”

“Ses etmedim. Ertesi akşam kuşların dönme vakti yaklaştığında Haydar abiyle bunu ve kardeşini aldık, ‘Gelin sizinle biraz dolaşalım,’ diye. Evlerine götürdük, arka bahçelerinde kafesin önünde beklemeye başladık. Az sonra kuşlar birer ikişer dönmeye başladılar tabii.”

“Diğerlerine rnek olsun diye de...”

“Evlerine soktuk bunları. Mallarımızı kime sattıklarını öğrenmek istiyorduk. Ağlamaya, yalvarmaya başladılar. Bir iki tane aktım Arif’e. ‘Tamam abi, yapma, söyleyeceğim,’ dediği sırada boş bulundum. O anda bana kafa atıp kapıya doğru koştu. Sıktım arkasından.”

Brodan çıktığımızda gün ışımaya başlamıştı. “On gündür biskviyle, sandvile karın doyurmaktan iimiz kurudu, şöyle sıcak bir çorbaya ne dersin?” diye sordu Amirim.

Reha AVKIRAN. Detektiv proza